

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2006, sp. zn. 25 Nd 55/2006, ECLI:CZ:NS:2006:25.ND.55.2006.1

Číslo: 43/2007

Právní věta: Pravomoc soudu členského státu Evropského společenství ve věci výkonu rozhodnutí je dána místem skutečného výkonu rozhodnutí podle způsobu jeho provedení; výkon má být proveden tam, kde je s ohledem na konkrétní okolnosti reálně dosáhnout účelu výkonu (tj. požadované plnění skutečně vymoci), tedy kde povinný má (může mít) postižitelný majetek, z něhož může být uspokojena pohledávka oprávněného [článek 22 bod 5 Nařízení Rady (ES) č. 44/2001, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech].

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.08.2006

Spisová značka: 25 Nd 55/2006

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pravomoc soudu

Předpisy: § 11 odst. 3 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Oprávněný navrhl, aby na základě rozsudku Krajského soudu v Košicích byla proti povinné nařízena exekuce na vymožení částky 15 176,13 Kč, a aby provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor Mgr. M. S. se sídlem v Teplicích.

Okresní soud v Lounech usnesením ze dne 30. 1. 2006 vyslovil svou místní nepřislusnost s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 o. s. ř. předložena Nejvyššímu soudu k určení, který soud věc projedná a rozhodne. Dospěl k závěru, že na základě Smlouvy o poskytování právní pomoci mezi Českou a Slovenskou republikou publikované pod č. 209/1993 Sb. (dále jen „Smlouvy“) se podle čl. 24 odst. 1 jedná o věc, která patří do pravomoci soudů České republiky, přičemž důvodem pro postup podle § 11 odst. 3 o. s. ř. byla skutečnost, že soudu nejsou známy a ani ze sdělení oprávněného se nepodařilo zjistit rozhodné okolnosti pro určení místní příslušnosti soudu podle § 45 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“).

Podle ustanovení § 11 odst. 3 o. s. ř. jde-li o věc, která patří do pravomoci soudů České republiky, ale podmínky místní příslušnosti chybějí nebo je nelze zjistit, určí Nejvyšší soud, který soud věc projedná a rozhodne.

Nejvyšší soud rozhodl, že věc projedná a rozhodne Okresní soud v Teplicích.

Z odůvodnění:

Předně nelze souhlasit s právním názorem soudu prvního stupně, jenž dovedl pravomoc soudů České republiky s odkazem na ustanovení čl. 24 odst. 1 Smlouvy, které stanoví, že návrh na uznání a výkon rozhodnutí se podává přímo příslušnému soudu smluvní strany, na jejímž území se má rozhodnutí uznat a vykonat. V předmětné věci bylo řízení o nařízení exekuce proti povinné zahájeno dne 29. 11. 2004, tedy v době, kdy již na území České republiky i Slovenské republiky bylo účinné Nařízení Rady (ES) č. 44/2001, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „Nařízení“).

Podle kapitoly II oddíl 6 článek 22 bod 5 Nařízení mají bez ohledu na bydliště výlučnou příslušnost pro řízení, jejichž předmětem je výkon rozhodnutí, soudy členského státu, na jehož území výkon rozhodnutí byl nebo má být proveden.

Výrazem „má být proveden“ se rozumí místo skutečného výkonu rozhodnutí podle způsobu jeho provedení; výkon má být proveden tam, kde je s ohledem na konkrétní okolnosti reálně dosáhnout účelu výkonu (tj. požadované plnění skutečně vymoci), tedy kde povinný má postižitelný majetek, z něhož může být uspokojena pohledávka oprávněného. Ve smyslu čl. 22 bod 5 je tak rozhodující předmět řízení, nikoliv povaha jeho účastníků, a otázka místní příslušnosti pro posouzení pravomoci soudů České republiky není rozhodující, neboť pro řízení o výkon rozhodnutí vyplývá pravomoc přímo z uvedeného Nařízení. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že v citovaném článku není použito pojmu „pravomoc“, neboť za soud pravomocný ve věci nařízení výkonu rozhodnutí je považován soud toho členského státu, na jehož území má být výkon rozhodnutí proveden.

V dané věci, ve fázi řízení před nařízením exekuce, kdy způsob jejího provedení dosud nebyl stanoven, není možné prozatím dovést, zda povinná, státní občanka jiného členského státu Evropské unie, která nemá bydliště na území České republiky, má majetek nacházející se na území České republiky, jenž by podléhal exekuci. Pravomoc českého soudu proto dosud není vyloučena a do doby, než případně bude zjištěno, že se v České republice žádný postižitelný majetek nenachází, se uplatní podmínka výlučné příslušnosti (pravomoci) podle čl. 22 bod 5 Nařízení.

Jestliže tedy věc patří do pravomoci soudů České republiky a není možné dovést podmínky místní příslušnosti podle § 45 odst. 2 exekučního řádu, jsou zákonné předpoklady pro určení místně příslušného soudu podle § 11 odst. 3 o. s. ř. naplněny. Přihlížeje k zásadě hospodárnosti řízení vyjádřené v § 6 o. s. ř., Nejvyšší soud rozhodl, že věc projedná a rozhodne Okresní soud v Teplicích, v jehož obvodu má sídlo soudní exekutor, který má být pověřen provedením exekuce.